

Arrest

nr. 351 106 van 31 juli 2026

in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIMBURG STIRUM
Bolwerklaan 21/1
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X die allen verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2026 met referthenummers X, X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 27 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. DE LIMBURG STIRUM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 18 december 2025 inzake S.A.M. (hierna: eerste verzoeker), zijn moeder A.M.M.L. (hierna: verzoekster) en zijn vader F.A.A.A. (hierna: tweede verzoeker) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 19 januari 2026, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers X, X en X. Aangezien eerste verzoeker de zoon is van verzoekster en tweede verzoeker en in acht genomen dat verzoekster en tweede verzoeker zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroepen op dezelfde argumenten als eerste verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

1.2. Niet-aanwezigheid van de verwerende partij

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekende partijen verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn. Tweede verzoeker is België binnengekomen op 25 mei 2024. Eerste verzoeker en verzoekster zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 28 november 2024. Verzoekende partijen hebben samen een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 januari 2025.

2.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 10 september 2025 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd eerste verzoeker gehoord op 27 oktober 2025 en verzoekster en tweede verzoeker op 5 november 2025.

2.3. Op 18 december 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 22 december 2025 aangetekend verzonden.

2.3.1. De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker (zoon) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...) M.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 2002 in de stad Medellín in het Colombiaanse departement Antioquia. Daar, meer bepaald in de wijk Castilla, groeide u als enig kind op bij uw ouders, F.(...) A.(...) A.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) en A.(...) M.(...) M.(...) L.(...) (CG (...); ov-nummer (...)). U vervolgde uw middelbare studies en vatte vervolgens een universitaire opleiding architectuur aan. Daarnaast was u in de slag in een vleesverwerkingsbedrijf, alsook werkte u verschillende periodes in de bouwsector.

Op 19 maart 2024 maakte u op uw motorfiets een toertje doorheen de wijk. Vlakbij uw woning doken plots twee personen uit de tegengestelde richting op en zij knalden doelbewust met hun motorfiets op de uwe. Het kwam tot een frontale botsing en u reageerde kwaad, tot u doorhad wie deze twee personen net waren. U herkende hen immers als leden van de FARC. De guerrillagroep was geweten aanwezig in de wijk en deze hield zich bezig met allerlei onfrisse zaken. U deinsde terug, maar de mannen pakten u meteen bij de kraag en beten u toe dat u zou moeten opdraaien voor de schade die ze door het ongeval hadden geleden. Hun motorfiets bleek echter amper beschadigd, het werd u duidelijk dat het de guerrilla eigenlijk gewoon om geld te doen was. U riep om hulp en een buurman verwittigde meteen uw vader, die meteen ter hulp schoot. Uw vader kwam snel tussenbeide, waarop u zich kon loswrikken en het meteen op een lopen zette. U keerde terug naar huis en hield zich daar gedeisd, terwijl uw vader sprak met de FARC. Toen hij enkele uren later thuiskwam, wilde hij u niet nodeloos ongerust maken, maar het kwam er dus op neer dat uw gezin geld moest betalen aan de guerrilla. Zij eisten een bedrag van 3 miljoen Colombiaanse peso's en indien dit niet zou worden betaald, zouden jullie worden gedood. Uw gezin was echter niet in staat een dergelijk hoog bedrag voor te leggen. Jullie waren niet van plan om ook maar enige som te betalen en besloten te wachten tot de situatie zou bedaren. Dit gebeurde echter allerminst. Een week later kregen jullie thuis enkele gewapende FARCleden over de vloer. Zij waren uit op het geld en herhaalden de eisen, gepaard met niet mis te verstane doodsb bedreigingen. Sindsdien liet de FARC u en uw gezin niet meer met rust. De druk om te betalen werd nog opgevoerd en ook het bedrag dat jullie vervolgers wilden, bleef stijgen. Zowel u, uw vader als uw moeder

werden voortdurend lastiggevallen, dagelijks kregen jullie berichten en telefoontjes met doodsb bedreigingen. De situatie werd voor jullie onhoudbaar.

In 2023, nog voor de start van de problemen, had uw vader als bij toeval reeds reistickets naar België geboekt. In dit land wonen enkele vrienden en die hadden hem uitgenodigd om bij hen wat tijd te spenderen. Het bleek uiteindelijk een welgekomen reddingsboei. Er werd besloten dat uw vader zoals reeds gepland naar dit land zou reizen en vervolgens hier naar opties zou zoeken om de druk in Colombia te verlichten. Op 24 mei 2024 reisde uw vader met het vliegtuig via Madrid naar België. U en uw moeder verhuisden op dat moment naar een andere wijk, wat verderop gelegen in Medellín. Het werd echter al snel duidelijk dat het voor jullie in Colombia te gevaarlijk bleef en dat ook jullie beter het land zouden verlaten. De dagelijkse doodsb bedreigingen en intimidaties gingen immers onverminderd door, de FARC loste haar greep op jullie allerminst. Ook al trokken jullie al snel naar nog een andere wijk, de vervolgers wisten jullie steeds terug te vinden. Er werd besloten dat u en uw moeder uw vader achterna zouden reizen naar dit land, maar omwille van financiële redenen kon dit nog niet meteen gebeuren. Uiteindelijk verliet u op 26 november 2024 samen met uw moeder Colombia en reisden jullie met het vliegtuig via Madrid naar dit land. Vervolgens dienden u, uw vader en uw moeder op 6 januari 2025 samen een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de FARC, een vrees die ook door uw ouders wordt gekoesterd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw ouders de volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een kopie van een loonfiche van uw moeder, kopieën van twee werkcertificaten van uw moeder, een kopie van een certificaat aangaande uw moeders betrokkenheid bij de plaatselijke Junta de Accion en bijhorende uitleg betreffende de werking van deze organisatie, een kopie van de reservatie van een hotel in Madrid, kopieën van de reistickets waarmee u en uw moeder reisden, kopieën van twee aangiften bij de Personeria in Medellín d.d. 21/05/2024 en d.d. 30/10/2024, foto's van een medicatievoorschrift d.d. 6/09/2025 en foto's van een verslag van een psychiatrisch consult d.d. 6/09/2025.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten komt naar voren dat u mogelijks te kampen zou hebben met een bepaalde psychologische problematiek. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS brengt u voor het eerst naar voren dat u te maken zou hebben met een vorm van bipolariteit en post-traumatisch stresssyndroom (PTSD) (CGVS, p. 4). Wanneer men u tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gepeild naar uw gezondheidstoestand, had u niettemin te kennen gegeven dat deze goed was (zie Verklaring DVZ, Vraag 29). Na het persoonlijk onderhoud maakte uw moeder enkele foto's over van een medicatievoorschrift opgemaakt in België op 6/09/2025, alsook van een verslag van een dringend psychiatrisch consult op diezelfde datum (zie groene farde in het administratief dossier). Hierin wordt gesteld dat u verklaarde reeds op vijfjarige leeftijd te zijn gediagnosticeerd met schizofrenie en hiervoor behandelingen te hebben ondergaan, maar deze kon u niet benoemen en ter staving hiervan legt u geen objectief stavingmateriaal voor. U benoemde wel dat u op dat moment sinds een tweetal weken stemmen hoorde, kampte met slaapproblemen en u zich angstig voelde, symptomen die werden versterkt door het gebruik van cannabis. De psychiater stelde vast dat u kalm, meewerkend en verzorgd voor de dag kwam. U voerde een gestructureerd en helder discours, van waanideeën of manipulatieve neigingen, dan wel psychotische symptomen was geen sprake. Wel beschrijft de arts dat u te maken heeft met visuele en auditieve hallucinaties en dat medicatie zou worden opgestart. Van deze symptomen, alsook uw medicatiegebruik, maakte u echter tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen melding. Deze informatie bereikte het CGVS pas op 5 november 2025, aldus na afloop van uw persoonlijk onderhoud. Dient te worden opgemerkt dat in de door u aangebrachte foto van dit psychiatrisch verslag eigenlijk geen werkelijke diagnosestelling betreft.

Niettemin werd tijdens het persoonlijk onderhoud stilgestaan bij uw gezondheidstoestand, hierbij kwamen geen elementen naar voren die zouden wijzen op een eventuele onmogelijkheid om het persoonlijk onderhoud tot een goed einde te brengen. U werd erop gewezen dat u ten allen tijde een aanvullende pauze kon vragen, tevens werd u medegedeeld dat u steeds mocht aangeven indien u een vraag niet begreep of het antwoord op een vraag niet wist (CGVS, p. 2, p. 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd een extra pauze gehouden, waarna u te kennen gaf dat alles goed ging (CGVS, p. 22). Het persoonlijk onderhoud verliep verder in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u de vragen en ook de tolk goed had begrepen, alsook dat u alle motieven voor uw verzoek om internationale bescherming goed had toegelicht (CGVS, p. 25-26). U maakte bovendien geen opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud, waardoor kan worden verondersteld dat u er ook achteraf van overtuigd bent dat u erin slaagde adequate verklaringen af te leggen tegenover het CGVS.

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de FARC nadat leden van de groepering u en uw gezin reeds maandenlang zouden hebben bedreigd met de dood omwille van een niet-betaald geëist geldbedrag (CGVS, p. 25). Uw ouders schuiven voor zichzelf eenzelfde vrees voor hun leven naar voren (CGVS vader, p. 20; CGVS moeder, p. 19). Er dient echter te worden vastgesteld dat jullie verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene eigenaardigheden en onaannemelijkheden, alsook vertonen deze een werkelijk inconsistent en tegenstrijdig karakter, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door jullie aangebrachte asielrelaas en de vrees die jullie hieruit puren.

In wezen dient te worden vastgesteld dat de gehele door u geschetste gang van zaken gedegen vraagtekens doet rijzen. U en uw ouders maken geheel niet aannemelijk dat jullie ooit werkelijk door gewapende groeperingen zou zijn geviséerd of het risico lopen door hun leden te worden vervolgd. Alreeds van in den beginne vertonen de door u beschreven zagezegde problemen verscheidene onaannemelijkheden. Het zogenaamde gegeven dat u na het initiële vermeende ongeval zou zijn kunnen ontkomen zonder meer, doet danig de wenkbrauwen fronsen. U duidt dit zagezegde incident immers aan als zijnde een gerichte aanslag waarbij u bewust als doelwit zou zijn aangemerkt (CGVS, p. 16-17). Meer nog, de vermeende vervolgers zouden er volgens u zowaar op uit zijn geweest u op dat moment mee te nemen en te ontvoeren. Dat zij hier echter niet in zouden zijn geslaagd en u op bepaald eenvoudige wijze terug naar huis zou zijn kunnen keren enkel en alleen na een tussenkomst van uw vader, overtuigt dan weer geenszins. Het zou immers gaan om gevaarlijke gewapende individuen, behorend tot een machtige guerrillagroepering die niet verlegen bleek om zwaar geweld te gebruiken en u zou zich duidelijk in een benadeelde positie zou hebben bevonden (CGVS, p. 18). –Dat FARCleden zich zodanig eenvoudig zouden hebben laten afschepen, oogt dan ook verwonderlijk. Dat u alreeds bij aanvang zodanig simpel zou zijn kunnen ontkomen, daaropvolgend zonder meer een tijdlang thuis zou hebben kunnen zitten, mag reeds verbazen indien de FARC u werkelijk zou hebben willen vervolgen.

Daarenboven mag het betrekkelijk merkwaardig heten dat de door u geschetste problemen nadien dermate lang zouden zijn kunnen blijven aanslepen zonder meer. U stelt dat de zagezegde vervolgers van meet af aan uit zouden zijn geweest op geld, daarbij zou meteen zijn duidelijk gemaakt dat het niet betalen van de gevraagde som zou leiden tot de dood (CGVS, p. 16, p. 20, p. 23). Meer dan een halfjaar lang zouden u en uw ouders vervolgens quasi voortdurend zijn lastiggevallen met doodsb bedreigingen en intimidaties (CGVS, p. 20, p. 21). De onwetendheid die u aan de dag legt betreffende de specifieke eisen die de FARC zou hebben gesteld en eventuele deadlines die gerespecteerd zouden hebben moeten worden, is dan opvallend te noemen, net zoals de vaststelling dat u zich hierover nooit verder bij uw ouders zou hebben geïnformeerd (CGVS, p. 19). Gezien het belang en de vermeende consequenties, zou immers minstens kunnen worden verwacht dat u hieromtrent beter op de hoogte zou willen zijn. Hoe dan ook, nooit zouden jullie echter enige som hebben betaald, nooit zouden jullie de FARCleden ook maar enigszins tegemoet zijn gekomen. Men kan zich bijgevolg de vraag stellen met welke reden een dermate geharde groepering zich gezien de door u geschetste veiligheidscontext de moeite zou blijven getroosten om zagezegd onophoudelijk doodsb bedreigingen uw richting en die van uw familieleden uit te sturen zonder eigenlijk ook maar enige verdere repercussies hieromtrent te ondernemen. In lijn met deze motivering oogt het ook bijzonder weinig aannemelijk dat dermate wreedaardige personen u en uw ouders zodoende zowaar echt op alle mogelijke manieren de kans zou hebben gegund om te ontkomen of minstens enige maatregelen te treffen. De vermeende handelswijze die u beschrijft, strookt daarbij ook niet geheel met de door u geschetste veiligheidscontext, zoals reeds aangeraakt. Deze veiligheidssituatie in de wijken van Medellín was zeer slecht, zo stelt u (CGVS, p. 14-15). De FARC staat er sterk, haar leden zijn er machtig en oefenen controle uit over de bewoners. Personen die niet gehoorzaamden aan hetgeen werd opgelegd, werden eenvoudigweg van het leven beroofd. Vanuit deze optiek is het dan ook betrekkelijk eigenaardig hoezeer men u blijvend de vrijheid zou hebben geboden om te ontkomen. Indien men u en uw gezin werkelijk zou hebben willen treffen, dan kadert deze zogenaamde werkwijze – waarbij er in wezen slechts tweemaal een rechtstreekse benadering zou zijn gevolgd na de botsing in maart – aldus niet meteen binnen een logisch en aannemelijk geheel. Dat u en uw ouders maandenlang steevast de FARC zouden hebben kunnen weigeren, blijvend hun eisen in de wind zouden hebben kunnen slaan en daarbij nooit een enkele intentie zouden hebben getoond tot medewerking of bereidwilligheid, komt als bijzonder weinig overtuigend naar voren. De geloofwaardigheid van het door u aangebrachte asielrelaas komt verder onder druk te staan.

Daarbij dringt de vaststelling zich op dat, indien men u en uw gezin werkelijk in het vizier zou hebben gehad, uw zagezegde vervolgers in wezen ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om jullie te raken. U en uw ouders zouden zonder meer een erg makkelijk doelwit hebben gevormd. U en uw moeder zouden, volgens uw versie van de zagezegde feiten dan toch (zie hieromtrent tevens infra), maandenlang voor jullie vertrek op hetzelfde adres hebben gewoond in de wijk Manrique, waar de FARC tevens aanwezig was (CGVS, p. 5-6). Daar zag u uw vermeende vervolgers nog regelmatig op straat (CGVS, p. 23). U zette bovendien tot halverwege 2024 uw universitaire studies verder en bleef ook nadien nog aan het werk in de bouwsector (CGVS, p. 7, p. 8). Daarnaast was u aangesloten bij een voetbalclub en speelde u de sport tevens samen met anderen op straat. Verplaatsingen maakte u nog steeds met de motor. Ook uw moeder bleef zonder

meer aan het werk en dit tot 30 september 2024 (zie kopieën van werkcertificaten in de groene farde van het administratief dossier). Uw vader zette eveneens zijn werkactiviteiten verder tot een week voor hij het land verliet (CGVS, p. 9). Enige verdere voorzorgsmaatregelen zouden jullie zowaar niet hebben genomen, zo beweert u (CGVS, p. 24). Daarenboven is tot op heden uw grootmoeder nog woonachtig in de ouderlijke woning in Castilla, op dezelfde plek als waar de vermeende vervolgers uw gezin reeds zouden hebben benaderd (CGVS vader, p. 5, p. 9). Zij stelt het niettemin goed, nooit heeft zij of hebben andere familieleden ooit nog met de FARC te maken gekregen. Indien men het werkelijk op u zou hebben gemunt, zou men aldus werkelijk alle kansen hebben gehad om u werkelijk te treffen, in casu quod non. De geloofwaardigheid ervan, alsook uw algehele geloofwaardigheid, staat bijzonder onder druk. U maakt op geen enkele manier aannemelijk dat u ooit werkelijk een doelwit zou hebben gevormd.

Voorts roept de situatie betreffende het eerdere vertrek van uw vader toch enige vraagtekens op. Uw vader verliet Colombia immers reeds op 24 mei 2024, terwijl u en uw moeder pas zes maanden later, meer bepaald op 26 november 2024, uit het land vertrokken (zie paspoorten in de groene farde van het administratief dossier). Jullie wijten dit gescheiden vertrek aan het gegeven dat uw vader nu eenmaal toevalligerwijze reeds de reis naar België zou hebben geboekt alvorens jullie zagezegde problemen zouden zijn begonnen (CGVS, p. 6, p. 10-11; CGVS vader, p. 9-10). Zijn vriendenbezoek in dit land zou met andere woorden goed zijn uitgekomen en het plan zou dan zijn opgevat om uw vader hier de mogelijkheden en procedures te laten onderzoeken. Meteen was echter al duidelijk dat ook u en uw moeder naar dit land zouden reizen en dat dit vertrek, net zoals dat van uw vader, definitief zou zijn – hoewel uw moeder opmerkelijk genoeg hierover nog iets anders beweert en zij stelt dat jullie pas zouden hebben besloten het land te verlaten na het indienen van een tweede aangifte op 30 oktober 2024 (CGVS moeder, p. 11). Dat er volgens jullie zowaar geen enkele mogelijkheid zou zijn geweest om toch reeds samen de reis te maken, doet – gezien de ernst van de zagezegde doodsbedreigingen en jullie vermeende overtuiging om geenszins toe te geven aan de eisen van de guerrilla – toch enigszins de wenkbrauwen fronsen.

Dat uw vader vervolgens echter tot wel acht maanden lang in dit land verbleef zonder daarbij beroep te doen op de asielprocedure, doet dat des te meer. Jullie dienden pas tezamen een verzoek om internationale bescherming in op 6 januari 2025. Dit betekent dat ook u en uw moeder na jullie aankomst nog ruim een maand wachtten alvorens jullie nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Immers zou men verwachten dat, mochten jullie daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat jullie Colombia verlaten, jullie deze zoeken en vragen zodra dit mogelijk is. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerm minst prioriteit voor jullie bleek te zijn. De vaststelling dat jullie asielaanvraag, minstens die van uw vader, een laattijdig karakter vertoont, draagt, mede in het licht van alle voorgaande vaststellingen en deze die hieronder volgen, bij aan de twijfels omtrent jullie algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen, alsook die van uw ouders, gekenmerkt worden door een doorslaggevend aantal fundamentele tegenstrijdigheden. Zo oogt het meteen opvallend dat u tijdens uw eerste interview bij de DVZ zonder meer verklaarde dat u van uw geboorte tot op het moment van uw vertrek naar België steevast op hetzelfde adres in de wijk Castilla zou hebben gewoond (zie Verklaring DVZ, vraag 10). In het kader van het asielrelaas dat u naar voren brengt bij het CGVS, komt immers naar voren dat u naar aanloop van uw vertrek uit het land meerdere keren van woonplaats zou zijn moeten veranderen (CGVS, p. 5-6). Dat u een dergelijk belangrijk element, rechtstreeks verbonden met de door u aangebrachte vrees voor vervolging, dan ook in eerste instantie onvermeld laat is bepaald eigenaardig te noemen. Ook weinig consistent te noemen zijn uw verklaringen aangaande de tweede keer dat u en uw gezin de zagezegde vervolgers over de vloer zouden hebben gekregen. U brengt immers duidelijk naar voren dat deze tweede en tevens laatste zagezegde confrontatie zich zou hebben afgespeeld in Castilla en dit in juli 2024 (CGVS, p. 21-22). U zou aanvankelijk niet thuis zijn geweest, het zouden uw beide ouders zijn geweest die zich toen met de leden van de FARC zouden hebben beziggehouden. Dient niettemin te worden vastgesteld dat uw vader reeds Colombia verliet op 24 mei 2024 en hij zich aldus reeds minstens anderhalve maand niet langer in het land bevond op het moment waarop hij het volgens u nog een laatste keer met de vermeende vervolgers aan de stok zou hebben gekregen. Eveneens merkwaardig is de vaststelling dat u bij de DVZ zowaar niet zeker was of uw zogenaamde vervolgers tot de FARC dan wel het ELN zouden behoren, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud dat weer stellig voorhoudt dat u steeds zou hebben geweten dat het om de FARC zou zijn gegaan en dat dit u reeds geheel duidelijk zou zijn geweest van bij aanvang van de zagezegde vermeende problemen (CGVS, p. 17; zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5). Het zijn vaststellingen die behoorlijk de wenkbrauwen doen fronsen en waarvoor u eigenlijk geen verschonende uitleg kan bieden. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud met het gebrek aan coherentie in uw verklaringen wordt geconfronteerd, geraakt u eigenlijk niet verder dan simpelweg te stellen dat u zich zou hebben vergist, hetgeen moeilijk kan worden aanvaard gezien het gaat om het asielrelaas dat u zelf zou hebben beleefd en zelf aanduidt als zijnde de reden die u een terugkeer naar uw land van herkomst verhindert (CGVS, p. 22). Vervolgens stelt u niet te willen verdergaan met het persoonlijk onderhoud en wijst u op een vorm van vermoeidheid, waarop een aanvullende pauze werd georganiseerd. Dat uw mentale gezondheidstoestand u zou verhinderen deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, alsook u ervan zou weerhouden consistente verklaringen af te leggen, wordt hoegenaamd nergens objectief aangetoond (zie supra). Het oogt dan ook enigszins opmerkelijk dat u

hieromtrent slechts een verwijzing maakt van zodra u wordt gewezen op het feit dat het uw verklaringen aan eenduidigheid ontbreekt. Deze inconsistentie wordt dan ook niet verschoond.

Bovendien blijken uw opeenvolgende verklaringen en die van uw ouders betreffende de door jullie zagezegd ervaren vervolgingsfeiten op cruciale vlakken evenzeer allesbehalve met elkaar in overeenstemming te brengen. Jullie beschrijvingen blijken op verscheidene essentiële punten zowaar volstrekt van elkaar te verschillen. Hierboven kwam reeds aan bod dat u wat betreft uw opeenvolgende woon- en verblijfplaatsen zelf reeds weinig coherente verklaringen naar voren brengt, maar ook uw ouders schuiven elk op hun beurt nog eens een andere versie daaromtrent naar voren. Uw vader verklaart dat jullie met z'n drieën alreeds snel na het ontstaan van de zogenaamde problemen uit de ouderlijke woning in Castilla zouden zijn weggetrokken, vijf tot tien dagen na het ongeval zouden jullie allen naar Aranjuez zijn verhuisd (CGVS vader, p. 5-6). Daar zouden jullie volgens hem vervolgens korte tijd hebben verbleven, alvorens samen naar Manrique te verhuizen. Op het moment waarop uw vader naar België reisde, zouden u en uw moeder samen naar Campo Valdes zijn verhuisd en daar zouden jullie vervolgens hebben verbleven tot aan jullie eigen vertrek uit het land, of zo stelt hij. Later beweert uw vader ook nog dat u en uw moeder echter nog voortdurend van plek zouden zijn moeten veranderen nadat hij zich reeds in dit land bevond (CGVS vader, p. 19). Uw moeder beweert daarentegen dan weer dat zij initieel nog langere tijd in haar eentje in de ouderlijke woning in Castilla zou zijn blijven wonen (CGVS moeder, p. 5-6). Zij schetst het als volgt: kort na de start van de vermeende problemen zou u samen met uw vader naar Manrique zijn verhuisd, zij zou toen zijn gebleven omwille van werkverplichtingen en jullie daar pas later hebben vervoegd. Op het moment waarop uw vader Colombia verliet, zouden u en uw moeder naar Aranjuez zijn verhuisd en nog later zouden jullie met z'n tweeën naar Campo Valdes zijn getrokken. U houdt het dan weer op het zogenaamde gegeven dat uw gezin stevast in de ouderlijke woning in Castilla zou zijn blijven wonen tot in juli 2024 en dat jullie deze woning pas zouden hebben verlaten lang nadat uw vader reeds uit Colombia was vertrokken (CGVS, p. 5, p. 10). U en uw moeder zouden vervolgens kort in Aranjuez hebben verbleven, om vervolgens van juli tot november 2024 onafgebroken in Manrique te hebben gewoond. U, uw vader en uw moeder beschrijven met andere woorden drie volstrekt andere opeenvolgingen van woonplaatsen. Aangezien jullie deze verhuizingen rechtstreeks in verband brengen met de door jullie gevreesde en reeds ondergane zagezegde vervolging en elkeen bepaalde vervolgingsfeiten linkt aan andere locaties, dit dus in wezen raakt aan de kern van jullie asielrelaas, is dit weinig ernstig te noemen. Dat zowel uw moeder als uw vader, wanneer zij met deze opvallende inconsistentie worden geconfronteerd, elk slechts vasthouden aan hun eigen versies, biedt dan ook geen enkele vorm van verschoning en plaatst deze opvallende tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht. Dat jullie verklaringen hieromtrent reeds dermate uiteenlopen, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste problemen.

Ook jullie verklaringen aangaande de zagezegde vervolgingsfeiten die jullie te beurt zouden zijn gevallen, blijken op cruciale aspecten ten zeerste tegenstrijdig. Zo beweert u dat het ongeval dat op 19 maart 2024 zou hebben plaatsgevonden eigenlijk een doelgerichte actie zou zijn geweest naar uw persoon, u zou duidelijk een doelwit hebben gevormd (CGVS, p. 16-17). Uw moeder verklaart dan weer dat u en uw gezinsleden alreeds van in de beginne steeds zouden hebben verondersteld dat alles zowaar louter op toeval zou berusten en dat het om een willekeurig treffen, allermist een gerichte aanval zou zijn gegaan (CGVS moeder, p. 15). Betreffende de zogenaamde tussenkomst van uw vader meteen na het ongeval brengt u naar voren dat deze tot wel uren zou hebben geduurd (CGVS, p. 18). Uw vader stelt dan weer dat hij slechts gedurende dertig tot veertig minuten met de zagezegde vervolgers zou hebben gesproken alvorens huiswaarts te keren (CGVS vader, p. 14). Hierop gewezen, adresseert uw vader deze incoherentie allermist en begint hij nieuwe verklaringen over verdere intimidaties. Een verschonende verklaring voor deze opvallende incoherentie wordt aldus bepaald niet geboden. Tevens opmerkelijk is de vaststelling dat waar u beweert dat uw vader tijdens de eerste zagezegde confrontatie meteen stellig zou hebben geweigerd enig gevraagd bedrag te betalen, uw vader aanhaalt dat hij de zagezegde vervolgers zou hebben kunnen afschepen door hen gerust te stellen dat hij het bedrag zou beginnen verzamelen (CGVS, p. 20; CGVS vader, p. 15). Daarbij dienen inconsistenties te worden opgemerkt wanneer het gaat om het verdere verloop van de zagezegde problemen. U stelt immers dat de vermeende vervolgers na het ongeval vervolgens een week later voor het eerst weer van zich zouden hebben laten horen, uw ouders stellen dat het zou gaan om al twee tot drie dagen later (CGVS, p. 20; CGVS vader, p. 16; CGVS moeder, p. 13). Uw moeder beweert daaropvolgend dat er sinds het ongeval nog slechts een enkele rechtstreekse, persoonlijke benadering zou hebben plaatsgevonden en dat er van enige verdere aansprekingen verder geen sprake meer zou zijn geweest (CGVS moeder, p. 18). Uw vader beschrijft enkele zagezegde confrontaties en stelt dat u drie tot vier keren op een directe manier door de vervolgers zou zijn benaderd (CGVS vader, p. 17). Zelf houdt u het dan weer op twee keren waarop jullie rechtstreeks en persoonlijk met de vermeende vervolgers te maken zouden hebben gekregen, waarbij de tweede keer voornamelijk enkel uw ouders betrokken zouden zijn geweest en u zich initieel elders zou hebben bevonden (CGVS, p. 20-21). Het mag duidelijk zijn dat u, uw vader en uw moeder er doorheen jullie opeenvolgende verklaringen geenszins in slagen een eenduidige versie van de zagezegde feiten naar voren te schuiven. Jullie beschrijvingen van hetgeen in wezen fundamentele aspecten van jullie asielrelaas vormen, zijn onaanvaardbaar uiteenlopend gebleken. De vaststelling dat u en uw ouders zowaar volstrekt andere weergaves aanbrengen van hetgeen daadwerkelijk

eenduidig zou moeten zijn, doet wel degelijk finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie gesponnen asielrelaas.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door u aangebrachte asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Als laatste kan nog worden toegevoegd dat er net zo min een nood aan internationale bescherming naar voren mag blijken ingevolge het sociaal engagement waarmee uw moeder zich in Colombia een tijdlang heeft beziggehouden. Uw moeder, noch uw vader, noch u, maakt aanspraak op het verkrijgen van internationale bescherming louter en alleen omwille van het feit dat uw moeder deel heeft uitgemaakt van de plaatselijke Junta de Accion. Een vrees voor vervolging dient immers persoonlijk en in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Hoewel u lijkt te insinueren dat de vermeende problemen die tot jullie vertrek uit Colombia zouden hebben geleid hiermee in verband kunnen worden gebracht, doet uw moeder dat eigenlijk niet (CGVS, p. 24; CGVS moeder, p. 15). Zij houdt het op een mogelijkheid, doch concretiseert ze haar verklaringen in deze op geen enkele manier. Hoe dan ook, zoals hierboven reeds aangetoond, komen desbetreffende problemen allerminst als geloofwaardig naar voren. Verder verbinden uw moeder, uw vader en u in wezen zelf geen enkele vrees aan het vroegere engagement dat uw moeder bij de Junta de Accion heeft getoond. Het gegeven dat uw moeder zich gedurende enkele jaren als vrijwilliger heeft ingezet voor jongeren uit de buurt door samen met hen ontspannende activiteiten te ondernemen, is absoluut lovenswaardig te noemen (CGVS moeder, p. 7-10). Doch dient de gewichtigheid van dit engagement enigszins te worden gerelativeerd. Het gaat in deze immers niet om inspanningen die kunnen worden gekwalificeerd als zijnde een vorm van werkelijk activisme en/of sociaal leiderschap, hetgeen haar of haar gezin mogelijks in een zichtbare positie zou plaatsen die risico met zich meebrengt. Dit wordt onder meer geïllustreerd door de vaststelling dat zij zelf nooit enige betrokkenheid heeft getoond op beleidsvlak, nooit heeft zij bepaalde initiatieven zelf opgezet of zich als voortrekker gepositioneerd. Uw moeder legde deze activiteiten bovendien volledig naast zich neer nadat u en uw gezin met de vermeende problemen zouden zijn geconfronteerd, nadien heeft zij nooit meer enige belangstelling in deze tentoongesteld. Uit haar verklaringen mag niet blijken dat zij in dit verband een leidersrol op zich heeft genomen, werkelijk een steunpilaar binnen de gemeenschap zou zijn geweest of dat jullie door haar betrokkenheid in die mate onder de aandacht zou komen dat een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u en uw ouders neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat allereerst jullie identiteitsdocumenten betreft, jullie legden jullie paspoorten en identiteitskaarten neer, dient te worden gesteld dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit in deze worden betwist. Evenmin wordt in vraag gesteld dat uw moeder tot 30 september 2024 jarenlang als loontrekkende aan de slag is geweest, ter staving waarvan kopieën van twee werkcertificaten en een loonfiche werd aangebracht. Zoals hierboven reeds uitgelegd, worden niet noodzakelijk twijfels geuit bij jullie verklaringen als zou uw moeder in Medellín deel hebben uitgemaakt van de plaatselijke Junta de Accion. Doch dient een vrees voor vervolging persoonlijk en in concreto te worden aangetoond, dit loutere feit kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Uw moeder is er echter niet in geslaagd een nood aan internationale bescherming ingevolge haar gemeenschapsactiviteiten aannemelijk te maken. Het certificaat vanwege de Junta de Accion en de bijhorende uitleg betreffende de werking, wijzigt niets aan deze beoordeling. De kopieën van de reistickets, alsook de reservatiebevestiging van een hotel in Madrid op weg naar dit land, worden als weinig relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de kopieën van twee aangiftes bij de Personeria d.d. 21/05/2024 en d.d. 30/10/2024, dient als volgt te worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking genieten, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Desbetreffende aangiftes kunnen uw door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen en die van uw ouders niet onderbouwen. De inhoud van deze aangifte kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Dergelijke aangiftes worden opgesteld op basis van eigen verklaringen, en ieder kan zoals gezegd verklaren wat men wil, hetgeen tot gevolg heeft dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond missen. Met betrekking tot de foto's van het medicatievoorschrift op uw naam d.d. 6/09/2025, alsook de foto's van een psychiatrisch consultverslag d.d. 6/09/2025, verwijst het CGVS in eerste instantie naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Nergens uit deze foto's, waarvan u de originele documenten niet voorlegt, mag objectief blijken dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen of op volwaardige wijze de redenen voor uw beschermingsverzoek uiteen te zetten. Dat er wat u betreft eventueel sprake zou zijn van een psychiatrische problematiek – het gaat voor alle duidelijkheid om een verslag opgesteld op basis van uw eigen verklaringen, niet om een formele diagnosestelling door een arts –, plaatst

de ongeloofwaardigheid en onaannemelijkheid van uw verklaringen niet in een nieuw daglicht. Een dergelijk psychologisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdëntificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdëntificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster (moeder) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...) M.(...) L.(...) verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1978 in de stad Medellín, gelegen in het Colombiaanse departement Antioquia. Daar, meer bepaald in de wijk Castilla, woonde u samen met uw partner, F.(...) A.(...) A.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) en jullie zoon, S.(...) M.(...) (CG (...); ov-nummer (...)). Sinds 2014 was u aan de slag bij een verzekeringsbedrijf, waar u een administratieve functie op zich nam. Daarnaast hield u van studeren en hebt u zich steeds verder verdiept in bijkomende opleidingen. U voelde bovendien een sterk sociaal engagement. In 2018 begon u als vrijwilliger bij Jovenes en Accion, een programma dat werd opgezet door de plaatselijke Junta de Accion. Concreet hield dit in dat u zich inzette voor jongeren uit de buurt door met hen allerlei activiteiten zoals voetbal en creatieve bezigheden te ondernemen. Op die manier werden zij weggehouden van de straat en de drugsproblematiek, alsook kon op die manier hopelijk vermeden worden dat zij zich zouden laten verleiden door illegale groeperingen.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw zoon, S.(...) A.(...) M.(...) (CG (...); ov-nummer (...)):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat

u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw zoon S.(...) M.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven, alsook die van uw partner, zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw zoon (CGVS, p. 10; CGVS zoon, p. 8; CGVS partner, p. 8), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw zoon die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.3. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker (vader) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F.(...) A.(...) A.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1968 Segovia, gelegen in het Colombiaanse departement Antioquia. De laatste twintig jaar woonde u in de wijk Castilla, gelegen in de stad Medellín. Daar woonde u samen met uw partner, A.(...) M.(...) M.(...) L.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) en jullie zoon, S.(...) M.(...) (CG (...); ov-nummer (...)). U was er aan het werk in de bouwsector en had zich gespecialiseerd in de afwerkingsfase.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw zoon, S.(...) M.(...) (CG (...); ov-nummer (...)):

(...)

B. Motivering

Tijdens haar persoonlijk onderhoud, hetgeen volgde na het uwe, maakte uw partner enkele opmerkingen betreffende uw gezondheidstoestand. Zij bracht naar voren dat ze vermoedt dat u kampt met kanker, maar dat u dit zelf niet wil inzien (CGVS partner, p. 14). Sommige dagen zou u te maken krijgen met erge, niet overgaande pijnen. Een medisch onderzoek, meer bepaald een colonoscopie, stond gepland. Zelf hebt u doorheen uw verklaringen echter op geen enkel moment melding gemaakt van enige medische problemen, dan wel fysieke ongemakken. Ook tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelde u zonder meer in goede gezondheid te verkeren (zie Verklaring DVZ, Vraag 29). Hoewel uw partner nog te kennen gaf bijkomende documentatie betreffende uw medische situatie te zullen overmaken, mocht het CGVS tot op heden verder geen objectieve informatie in dit verband ontvangen (CGVS partner, p. 19).

Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u de vragen en ook de tolk goed had begrepen, alsook dat u alle motieven voor uw verzoek om internationale bescherming goed had toegelicht (CGVS, p. 20). U maakte bovendien geen opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud, waardoor kan worden verondersteld dat u er ook achteraf van overtuigd bent dat u erin slaagde adequate verklaringen af te leggen tegenover het CGVS.

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw zoon S.(...) A.(...) M.(...) (CG (...); ov nummer (...)) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven, alsook die van uw partner, zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw zoon (CGVS, p. 8; CGVS zoon, p. 8; CGVS partner, p. 10), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw zoon die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de elementen op basis waarvan verzoekster en tweede verzoeker een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend kan worden verwezen naar het beschreven feitenrelaas onder punt 2.3.1. De analyse van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is eveneens identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 2.3.1.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschriften naar artikel 1A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen bijkomende stukken toe aan hun verzoekschriften:

- medische stukken over eerste verzoeker (stuk 3):

- a) een ongedateerd en niet ondertekend medisch verslag van dokter S.V. inzake de psychiatrische problemen van een niet nader genoemde Spaanssprekende patiënt, de medicatie en de te nemen medicatie voor zijn opvolging en behandeling van schizofrenie;
- b) een consultatieverslag van de psychiatrische spoeddienst van het UMC Sint-Pieter d.d. 6 september 2025 inzake eerste verzoekers actuele psychologische problemen en zijn hulpvraag;
- c) een consultatieverslag van de psychiatrische spoeddienst van het UMC Sint-Pieter d.d. 12 september 2025 inzake de afspraak van eerste verzoeker met psychiater D. en met E.;
- d) voorschriften van medicatie voor verzoeker van 6 september 2025;
- e) een bevestiging van een afspraak voor eerste verzoeker bij 'PSY Urgences (post-crise)' Site Delta in Brussel op 13 januari 2026.

3.2.2. Op 28 april 2026 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblinks van vermeldt (rechtsplegingsdossier, stuk 9): EUAA Colombia “Country Focus” van december 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006,

nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

3.3.2. Motieven van de bestreden beslissingen

In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit omdat geen geloof kan worden gehecht aan hun aangebracht asielaanslag en de vrees die ze hieruit puren gezien hun verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene eigenaardigheden en onaannemelijkheden, alsook vertonen deze een werkelijk inconsistent en tegenstrijdig karakter:

(i) het is ongeloofwaardig dat eerste verzoeker na het vermeende ongeval, dat volgens zijn verklaringen een gerichte aanslag en ontvoeringspoging vormde, relatief eenvoudig kon ontsnappen en naar huis terugkeerde na tussenkomst van zijn vader (tweede verzoeker). Gelet op het feit dat de vermeende ouders volgens verzoeker behoorden tot een gewelddadige en machtige guerrillagroepering, wordt het als verwonderlijk beschouwd dat zij zich zo gemakkelijk zouden hebben laten afschepen. Ook het feit dat eerste verzoeker nadien nog zonder meer een tijd thuis kon verblijven, wordt moeilijk verenigbaar geacht met de stelling dat de FARC hem daadwerkelijk wilde vervolgen;

(ii) daarnaast wordt het weinig aannemelijk geacht dat de door eerste verzoeker geschetste problemen meer dan een halfjaar zouden hebben kunnen aanslepen zonder verdere gevolgen. Hoewel de FARC volgens eerste verzoeker van bij aanvang duidelijk maakte dat niet-betaling van het gevraagde geldbedrag tot de dood zou leiden, zouden verzoekende partijen nooit enige betaling hebben verricht of aan hun eisen zijn tegemoetgekomen. Toch zouden hun belagers zich gedurende maanden hebben beperkt tot doodsb bedreigingen en intimidaties zonder verdere repercussies. Ook de onwetendheid van eerste verzoeker over de concrete eisen en eventuele deadlines van de FARC wordt opmerkelijk geacht. Het is ongeloofwaardig dat zij herhaaldelijk konden weigeren mee te werken en tegelijk voldoende vrijheid behielden om te ontsnappen of maatregelen te treffen;

(iii) daarbij komt dat, indien eerste verzoeker en diens gezin werkelijk door de FARC werden geviséerd, de groepering ruimschoots de mogelijkheid zou hebben gehad om hen te treffen. Verzoekende partijen bleven immers gedurende maanden op hun gebruikelijke verblijfplaats in de wijk Manrique wonen, werken, studeren en zich vrij verplaatsen in een omgeving waar de FARC volgens hun verklaringen aanwezig was. Bovendien zouden geen bijzondere voorzorgsmaatregelen zijn genomen. Ook de grootmoeder van eerste verzoeker woont nog steeds op hetzelfde adres in Castilla waar de vermeende vervolgers het gezin zouden hebben benaderd, zonder ooit nog problemen te hebben ondervonden;

(iv) verder roept de situatie dat tweede verzoeker Colombia reeds zes maanden vóór eerste verzoeker en verzoekster verliet, toch enige vraagtekens op. Gelet op de ernst van de beweerde doodsb bedreigingen en de intentie om definitief te vertrekken, wordt het weinig aannemelijk geacht dat geen mogelijkheid zou hebben bestaan om het land gezamenlijk en op een vroeger tijdstip te verlaten. Bovendien vertonen de verklaringen hierover onderlinge tegenstrijdigheden;

(v) daarnaast wordt het weinig verenigbaar geacht met een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming dat tweede verzoeker acht maanden in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat ook eerste verzoeker en verzoekster na hun aankomst nog meer dan een maand wachtten alvorens dit te doen;

(vi) tot slot wordt vastgesteld dat de verklaringen van eerste verzoeker en zijn ouders worden gekenmerkt door verschillende fundamentele tegenstrijdigheden:

- zo verklaarde eerste verzoeker bij de DVZ steeds op hetzelfde adres in de wijk Castilla te hebben gewoond, terwijl later werd aangevoerd dat het gezin meermaals van woonplaats veranderde omwille van de problemen. Daarnaast situeerde hij een confrontatie met de FARC in juli 2024 waarbij beide ouders aanwezig zouden zijn geweest, hoewel de vader Colombia reeds in mei 2024 had verlaten. Ook legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de vermeende vervolgers;

- hun onderlinge verklaringen over de ervaren vervolgingsfeiten zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen; zij leggen tegenstrijdige verklaringen af over hun opeenvolgende woonplaatsen en verhuisbewegingen, die volgens hen rechtstreeks verband hielden met de door hen aangehaalde problemen. Verzoekende partijen geven elk een andere versie van waar en wanneer zij verbleven;

- er zijn verschillen in hun verklaringen over de aard van het incident van 19 maart 2024, de tussenkomst van de vader na dit incident, de reactie op de vermeende geldvordering, het tijdstip waarop de vervolgers opnieuw contact opnamen en het aantal rechtstreekse confrontaties met de vermeende vervolgers;

(vii) tot slot blijkt evenmin een nood aan internationale bescherming uit het sociale engagement van verzoekster binnen de Junta de Acción. Verzoekende partijen koppelen hieraan geen concrete en persoonlijke vrees voor vervolging. Bovendien wordt dit engagement niet beschouwd als een vorm van activisme of sociaal leiderschap die hen in een risicopositie zou hebben geplaatst. Er blijkt niet dat verzoekster een zichtbare leidersrol vervulde of door haar betrokkenheid zodanig in de aandacht kwam dat hieruit een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid;

(viii) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet doen wijzigen;

(ix) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Bijzondere procedurele noden

3.3.3.1. In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker wordt vooreerst in het kader van de bijzondere procedurele noden het volgende uiteengezet:

“Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten komt naar voren dat u mogelijks te kampen zou hebben met een bepaalde psychologische problematiek. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS brengt u voor het eerst naar voren dat u te maken zou hebben met een vorm van bipolariteit en post-traumatisch stresssyndroom (PTSD) (CGVS, p. 4). Wanneer men u tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gepeild naar uw gezondheidstoestand, had u niettemin te kennen gegeven dat deze goed was (zie Verklaring DVZ, Vraag 29). Na het persoonlijk onderhoud maakte uw moeder enkele foto's over van een medicatievoorschrift opgemaakt in België op 6/09/2025, alsook van een verslag van een dringend psychiatrisch consult op diezelfde datum (zie groene farde in het administratief dossier). Hierin wordt gesteld dat u verklaarde reeds op vijfjarige leeftijd te zijn gediagnosticeerd met schizofrenie en hiervoor behandelingen te hebben ondergaan, maar deze kon u niet benoemen en ter staving hiervan legt u geen objectief stavingmateriaal voor. U benoemde wel dat u op dat moment sinds een tweetal weken stemmen hoorde, kampte met slaapproblemen en u zich angstig voelde, symptomen die werden versterkt door het gebruik van cannabis. De psychiater stelde vast dat u kalm, meewerkend en verzorgd voor de dag kwam. U voerde een gestructureerd en helder discours, van waanideeën of manipulatieve neigingen, dan wel psychotische symptomen was geen sprake. Wel beschrijft de arts dat u te maken heeft met visuele en auditieve hallucinaties en dat medicatie zou worden opgestart. Van deze symptomen, alsook uw medicatiegebruik, maakte u echter tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen melding. Deze informatie bereikte het CGVS pas op 5 november 2025, aldus na afloop van uw persoonlijk onderhoud. Dient te worden opgemerkt dat in de door u aangebrachte foto van dit psychiatrisch verslag eigenlijk geen werkelijke diagnosestelling betreft. Niettemin werd tijdens het persoonlijk onderhoud stilgestaan bij uw gezondheidstoestand, hierbij kwamen geen elementen naar voren die zouden wijzen op een eventuele onmogelijkheid om het persoonlijk onderhoud tot een goed einde te brengen. U werd erop gewezen dat u ten allen tijde een aanvullende pauze kon vragen, tevens werd u medegedeeld dat u steeds mocht aangeven indien u een vraag niet begreep of het antwoord op een vraag niet wist (CGVS, p. 2, p. 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd een extra pauze gehouden, waarna u te kennen gaf dat alles goed ging (CGVS, p. 22). Het persoonlijk onderhoud verliep verder in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u de vragen en ook de tolk goed had begrepen, alsook dat u alle motieven voor uw verzoek om internationale bescherming goed had toegelicht (CGVS, p. 25-26). U maakte bovendien geen opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud, waardoor kan worden verondersteld dat u er ook achteraf van overtuigd bent dat u erin slaagde adequate verklaringen af te leggen tegenover het CGVS. Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er, om onderstaande redenen, met voormeld betoog evenwel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven van de bestreden beslissing.

Uit de medische documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voorlegt, vermeld onder punt 3.2.1. van dit arrest en waarvan a), b) en d) reeds werden voorgelegd bij het CGVS, blijkt dat verzoeker psychiatrische problemen kent en hiervoor in behandeling is (geweest) in België. Uit deze voorschriften blijkt dat op 6 september 2025 aan eerste verzoeker ontstekingsremmers, pijnstillers en Olanzapine werden voorgeschreven. Dit laatste wordt voorgeschreven voor de behandeling van schizofrenie.

Uit stuk c) (een consultatieverslag van de psychiatrische spoeddienst van het UMC Sint-Pieter d.d. 12 september 2025 inzake de afspraak van eerste verzoeker met psychiater D. en met E.) blijkt het volgende. Volgens de psychiater is sprake van een herevaluatie van een gekende schizofrenie met toegenomen klachten. Op het ogenblik van de consultatie neemt eerste verzoeker de volgende medicatie in: Pantomed (pantoprazol), Riopan 10 ml gedurende 7 dagen, Zyprexa (olanzapine) 10 mg, Olanzapine EG 10 mg en Quetiapine Sandoz 300 mg. Eerste verzoeker gaf aan auditieve hallucinaties te hebben maar dat deze minder frequent zijn en daarnaast ervaart hij rug- en borstpijn. De psychiater noteert verder dat zijn patiënt rustig en coöperatief is, met een verzorgde presentatie en helder, gestructureerd denken, zonder actieve suïcidale of “*homocidale*” gedachten maar stelt vast dat er nog auditieve hallucinaties aanwezig zijn evenals visuele en tactiele hallucinaties. De diagnose is volgens de psychiater schizofrenie, de medicatie wordt aangepast en een herbeoordeling wordt gepland. Verder wordt gesteld dat er contacten moeten worden gelegd voor een psychologische en psychiatrische opvolging in het Spaans, wordt Olanzapine 10mg voorschreven. Er wordt een herevaluatie gepland op 17 september 2025. Uit stuk e) blijkt dat voor verzoeker een afspraak gepland stond op 13 januari 2026.

De Raad stelt vast dat uit deze en de reeds bij het CGVS voorgelegde (psycho-)medische stukken niet blijkt dat eerste verzoekers medische en psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Hoewel niet wordt betwist dat eerste verzoeker lijdt aan schizofrenie, blijkt uit geen enkel medisch stuk dat deze aandoening hem verhinderde of zou verhinderen om op behoorlijke wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. De voorgelegde attesten bevatten geen enkele indicatie dat hij niet in staat was vragen te begrijpen, gebeurtenissen weer te geven of consistente verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit het verloop van het persoonlijk onderhoud dat eerste verzoeker op normale wijze aan het gehoor deelnam.

Aldus wordt in de neergelegde attesten nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van eerste verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat eerste verzoeker van deze beweerde problemen zelf geen melding maakte in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 augustus 2025. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie ‘Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ’ d.d. 19 augustus 2025, vraag 1). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 27 oktober 2025 blijkt verder dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar zijn medische documenten en zijn medische toestand (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker (hierna: NPO eerste verzoeker), p. 4-5).

Tevens stelt de Raad vast dat uit de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische of andere problemen kunnen worden afgeleid. Hij laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken in zijn verzoekschrift. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn kwetsbaar profiel. Evenwel toont hij daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat eerste verzoeker geen recente stukken heeft neergelegd inzake zijn medische toestand, met name de herevaluatie die diende te gebeuren volgens het verslag d.d. 12 september 2025.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt verzoeker niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.3.2. Ten aanzien van verzoekster oordeelt de commissaris-generaal het volgende:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Tot slot wordt ten aanzien van tweede verzoeker het volgende in de bestreden beslissing gesteld inzake bijzondere procedurele noden:

“Tijdens haar persoonlijk onderhoud, hetgeen volgde na het uwe, maakte uw partner enkele opmerkingen betreffende uw gezondheidstoestand. Zij bracht naar voren dat ze vermoedt dat u kampt met kanker, maar dat u dit zelf niet wil inzien (CGVS partner, p. 14). Sommige dagen zou u te maken krijgen met erge, niet overgaande pijnen. Een medisch onderzoek, meer bepaald een colonoscopie, stond gepland. Zelf hebt u doorheen uw verklaringen echter op geen enkel moment melding gemaakt van enige medische problemen, dan wel fysieke ongemakken. Ook tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelde u zonder meer in goede gezondheid te verkeren (zie Verklaring DVZ, Vraag 29). Hoewel uw partner nog te kennen gaf bijkomende documentatie betreffende uw medische situatie te zullen overmaken, mocht het CGVS tot op heden verder geen objectieve informatie in dit verband ontvangen (CGVS partner, p. 19). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u de vragen en ook de tolk goed had begrepen, alsook dat u alle motieven voor uw verzoek om internationale bescherming goed had toegelicht (CGVS, p. 20). U maakte bovendien geen opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud, waardoor kan worden verondersteld dat u er ook achteraf van overtuigd bent dat u erin slaagde adequate verklaringen af te leggen tegenover het CGVS. Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster en tweede verzoeker voeren geen enkel concreet verweer tegen deze overwegingen, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

3.3.4.1. Oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de voormalige richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van boven-bedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 3, punt 5 van Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende de normen inzake de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, inzake een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en inzake de inhoud van die bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347), definieert de term 'vluchteling' als volgt: *“een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is”*.

Artikel 3, punt 1 van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert het begrip 'vluchtelingenstatus' als volgt: *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt in zijn arrest van 4 juni 2026 (C-440/25), het volgende:

“28. Ten eerste moet evenwel worden opgemerkt dat verordening 2024/1347 krachtens artikel 42 ervan van toepassing is met ingang van 12 juni 2026.

29. Het staat dus niet vast dat de uitlegging van deze verordening voor de verwijzende rechter noodzakelijk is om uitspraak te doen in het hoofdgeding.

30. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95, en artikel 3, punt 5, van verordening 2024/1347, waarin het begrip „vluchteling” is gedefinieerd, identiek zijn geformuleerd. Bijgevolg is de uitlegging van de uitdrukking „gegronde vrees voor vervolging” in artikel 2, onder d), van deze richtlijn relevant voor de eventuele uitlegging van dezelfde uitdrukking die in artikel 3, punt 5, van die verordening wordt gebruikt.”

Hieruit volgt dat de in artikel 3, punten 1 en 5 van Verordening (EU) 2024/1347 vervatte definities geen wijziging aanbrengen in de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. De materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, zijn immers dezelfde gebleven.

3.3.4.2. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Colombia te worden vermoord door de FARC. FARC-leden reden op 19 maart 2024 met hun motor eerste verzoeker op zijn motor aan en eisten vervolgens geld voor de geleden schade. Verzoekende partijen werden door deze groepering afgeperst en er werd onder doodsb bedreigingen geld geëist.

3.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst hebben verlaten of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.4. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de vrees ten aanzien van de FARC inzake doodsb bedreigingen wegens een niet-betaald geldbedrag ondermijnd wordt door verschillende onaannemelijkheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen.

Het CGVS stelt in dit verband vooreerst vast dat de volledige door eerste verzoeker geschetste gang van zaken ernstige vraagtekens oproept en dat hij en zijn ouders niet aannemelijk maken dat zij werkelijk door een gewapende groepering werden geïd of een risico op vervolging of op ernstige schade liepen. In het bijzonder acht het CGVS het weinig geloofwaardig dat eerste verzoeker na het vermeende ongeval, dat volgens zijn verklaringen een gerichte aanslag en ontvoeringspoging vormde, relatief eenvoudig kon ontsnappen en naar huis terugkeerde na tussenkomst van zijn vader. Gelet op het feit dat de vermeende daders volgens hen behoorden tot een gewelddadige en machtige guerrillagroepering, wordt het als verwonderlijk beschouwd dat zij zich zo gemakkelijk zouden hebben laten afschepen. Ook het feit dat eerste verzoeker nadien nog geruime tijd thuis kon verblijven, wordt moeilijk verenigbaar geacht met de stelling dat de FARC eerste verzoeker daadwerkelijk wilde vervolgen.

Verzoekende partijen voeren aan dat het feit dat eerste verzoeker niet werd ontvoerd en naar huis kon terugkeren, niet betekent dat de bedreigingen ongeloofwaardig zijn. Volgens hen handelde de FARC op dat moment vooral uit afpersingsmotieven en koos deze organisatie er, gezien de drukke publieke omgeving en de tussenkomst van de vader, voor om de situatie tijdelijk te laten de-escaleren om later verdere druk uit te

oefenen. Daarnaast betwisten zij de stelling dat eerste verzoeker eenvoudig thuisbleef, aangezien hij en zijn familie uit veiligheidsoverwegingen meermaals verhuisden tussen verschillende wijken van Medellín om aan de FARC te ontkomen.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het feit dat eerste verzoeker niet werd ontvoerd en naar huis kon terugkeren niet betekent dat de bedreigingen ongeloofwaardig zijn, beperken zij zich in wezen tot het geven van een alternatieve uitleg van de door hen geschetste feiten zonder enige concrete elementen voor te leggen. Door te stellen dat de FARC wegens de drukke publieke omgeving en de tussenkomst van de vader ervoor zou hebben gekozen de situatie tijdelijk te laten de-escaleren en later verdere druk uit te oefenen, brengen zij geen objectieve elementen aan die afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van het CGVS. Immers, het is moeilijk aannemelijk te maken dat een, volgens verzoekende partijen, machtige en goed georganiseerde groepering een door haar gevisieerd doelwit zou laten ontkomen louter wegens de aanwezigheid van omstaanders of door een tussenkomst van de vader, die net het voorwerp van haar belangstelling zou zijn. Het is aldus aan verzoekende partijen om een geloofwaardig beeld te schetsen van feitelijke elementen, quod non in casu, zij uiten evenmin concrete kritiek op de beoordeling van de door hen gegeven onlogische gang van zaken.

Evenmin volstaat de stelling dat eerste verzoeker en zijn familie nadien meermaals verhuisden binnen Medellín om te besluiten dat de vastgestelde onaannemelijkheden worden weerlegd. De Raad verwijst vooreerst naar punt 3.3.4.9. van dit arrest waarin gesteld wordt dat verzoekende partijen geen afbreuk kunnen doen aan de motieven in verband met hun verblijfsadressen en verhuizingen. De bestreden beslissingen wijzen er immers niet louter op dat de gezinsleden verschillende verblijfplaatsen vermeldde, maar ook dat zij onderling uiteenlopende en moeilijk verenigbare verklaringen aflegden over de opeenvolging van deze verblijfplaatsen, terwijl deze volgens hun eigen relaas rechtstreeks verband hielden met de beweerde vervolgingsfeiten. Het betreft derhalve geen bijkomstig detail, maar een wezenlijk onderdeel van het asielrelaas.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat, ook al wordt aangenomen dat verschillende verblijfplaatsen werden gebruikt, dit niet wegneemt dat eerste verzoeker volgens zijn verklaringen gedurende een zekere periode in Medellín kon verblijven zonder dat de beweerde belagers hem effectief opspoorde of hun vermeende intentie om hem te ontvoeren of te doden, realiseerden. In het verzoekschrift kunnen verzoekende partijen er aldus niet in slagen de overwegingen van het CGVS te weerleggen. De Raad benadrukt dat van een machtige guerrillagroepering die aanleiding heeft gegeven tot het vertrek van verzoekende partijen naar het buitenland, kan worden verwacht dat er concrete stappen werden ondernomen jegens de familie en dat de familie dit minstens op een coherente en logische manier kan plaatsen tijdens hun asielrelaas, quod non in casu.

3.3.4.5. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen uiteengezet dat het merkwaardig is dat de door eerste verzoeker geschetste problemen gedurende meer dan een half jaar zouden zijn blijven aanslepen. Hoewel de vermeende vervolgers van bij aanvang duidelijk maakten dat niet-betaling van het geëiste geldbedrag tot de dood zou leiden, zouden eerste verzoeker en zijn ouders gedurende maanden enkel zijn geconfronteerd met doodsb bedreigingen en intimidaties. Het CGVS wijst daarbij op de beperkte kennis van eerste verzoeker over de concrete eisen en eventuele deadlines van de FARC, alsook op het feit dat eerste verzoeker zich hierover niet verder zou hebben geïnformeerd. Daarnaast wordt als weinig aannemelijk beschouwd dat de FARC, ondanks de voortdurende weigering om te betalen of mee te werken, geen verdere actie ondernam en eerste verzoeker en diens gezin de mogelijkheid zou hebben gelaten om maatregelen te treffen of te ontkomen. Gelet op de door eerste verzoeker geschetste veiligheidscontext, waarin de FARC machtig zou zijn en controle zou uitoefenen over de bevolking, wordt deze handelwijze niet logisch of overtuigend geacht. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onder druk te staan.

In het verzoekschrift wijzen verzoekende partijen erop dat dit motief van de bestreden beslissingen volgens hen berust op een onjuiste beoordeling van de feitelijke en criminologische context. De maandenlange bedreigingen zonder onmiddellijke escalatie zijn niet onaannemelijk, maar passen net binnen een economisch gemotiveerd afpersingspatroon waarbij eerst langdurige druk wordt uitgeoefend om betalingen af te dwingen en pas later wordt overgegaan tot zwaardere represailles. Dat eerste verzoeker niet op de hoogte was van alle concrete eisen of deadlines, kan worden verklaard doordat zijn ouders hem bewust afschermde van bepaalde informatie en doordat eerste verzoeker ten gevolge van de gebeurtenissen kampte met ernstige stress- en traumaklachten die een impact hadden op zijn herinneringsvermogen.

Ook het feit dat geen betalingen werden verricht, doet volgens verzoekende partijen geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. De aanhoudende telefonische bedreigingen en observaties waren juist bedoeld om druk uit te oefenen in de hoop dat het gezin uiteindelijk zou toegeven. Bovendien namen eerste verzoeker en zijn ouders wel degelijk voorzorgsmaatregelen door meermaals van verblijfplaats te veranderen

om detectie te bemoeilijken, terwijl de vader regelmatig elders verbleef. Dit wijst volgens verzoekende partijen niet op het ontbreken van een risico, maar bevestigt net dat het gezin de dreiging ernstig nam.

Verzoekende partijen vervolgen in het verzoekschrift dat het CGVS miskent dat de beperkte fysieke confrontaties niet uitsluiten dat er sprake was van voortdurende vervolgingsdruk. Naast de rechtstreekse benaderingen werden eerste verzoeker en zijn familie immers herhaaldelijk telefonisch bedreigd en geobserveerd. Ten slotte stellen verzoekende partijen dat eventuele verschillen in de verklaringen van de gezinsleden kunnen worden verklaard door de traumatische context, de gescheiden verhoren en het feit dat niet elk gezinslid bij alle gebeurtenissen aanwezig was. Deze detailverschillen doen volgens hen geen afbreuk aan de constante kern van het relaas, namelijk dat zij gedurende maanden werden blootgesteld aan afpersingsdruk en bedreigingen, waarna ze uiteindelijk Colombia verlieten uit vrees voor verdere escalatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich met deze uiteenzetting beperken tot het poneren van een alternatieve verklaring van de door hen beschreven situatie. Zij tonen hiermee niet aan dat de beoordeling van verweerder feitelijk onjuist is. Bovendien blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker dat hij slechts beperkte kennis had van de concrete eisen, voorwaarden of termijnen die de beweerdde vervolgers zouden hebben gesteld en dat hij zich in dit verband evenmin heeft geïnformeerd (NPO eerste verzoeker, p. 19-22). Verzoekende partijen brengen dan ook geen objectieve elementen aan die deze lacunes kunnen opvangen. De Raad benadrukt verder dat verzoekende partijen gewag maken van aanhoudende doodsb bedreigingen (NPO eerste verzoeker, p. 14; NPO verzoekster, p. 13; NPO tweede verzoeker, p. 14). In het licht van het asielrelaas in zijn geheel is het echter niet aannemelijk dat een groepering die volgens verzoekende partijen over aanzienlijke macht en controle beschikt, zich gedurende maanden zou beperken tot bedreigingen zonder enige concrete repercussie, hoewel verzoekende partijen bleven weigeren aan haar eisen te voldoen. De Raad acht dit weinig logisch.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verzoekster en tweede verzoeker hun zoon bewust afschermden van bepaalde informatie en dat stress- en traumaklachten een invloed hadden op zijn herinneringsvermogen, stelt de Raad vast dat dit geen verklaring vormt die aannemelijk maakt dat hun veiligheid hierdoor werd bevorderd of zelfs maar behouden bleef. Indien de betrokken groepering daadwerkelijk hun zoon als doelwit had geïdendeerd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster en tweede verzoeker alle mogelijke beschermingsmaatregelen zouden nemen, waaronder het inlichten van hun zoon over de aard en ernst van de dreiging, zodat hij zijn gedrag hieraan kon aanpassen en de nodige voorzorgen kon nemen ter bescherming van zijn veiligheid. Er kan van de ouders van eerste verzoeker, al was het maar met het oog op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten en te onderbouwen met de nodige achtergrondinformatie, worden verwacht dat zij deze informatie met eerste verzoeker delen. Aangezien deze informatie van belang kan zijn voor hun verzoek om internationale bescherming, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover met eerste verzoeker communiceerden.

Verder wijzen verzoekende partijen op telefonische bedreigingen, observaties en de traumatische context ter verklaring van de verschillen in hun verklaringen. De Raad merkt evenwel op dat het CGVS zijn beoordeling niet uitsluitend heeft gebaseerd op de aanwezigheid van beperkte inconsistenties maar op een geheel van elementen die de geloofwaardigheid van het relaas aantasten. De algemene verwijzing naar trauma, afzonderlijke onderhouden en het feit dat niet elk gezinslid bij elke gebeurtenis aanwezig was, volstaat niet om de vaststellingen van het CGVS te weerleggen, vooral daar geen overtuigende elementen worden voorgelegd waaruit blijkt dat eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet in staat was om coherente en volledige verklaringen af te leggen. Volledigheidshalve wordt ook verwezen naar hetgeen supra wordt gesteld onder punt 3.3.4. 'Bijzondere procedurele noden'. Hieraan wordt toegevoegd dat bij gebrek aan een concrete medische onderbouwing de Raad niet kan aannemen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden uit eerste verzoekers psychische problematiek voortvloeien. De Raad herhaalt dat, hoewel niet wordt betwist dat eerste verzoeker lijdt aan schizofrenie, uit geen enkel medisch stuk blijkt dat deze aandoening hem verhinderde of zou verhinderen om op behoorlijke wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. De voorgelegde attesten bevatten geen enkele indicatie dat hij niet in staat was vragen te begrijpen, gebeurtenissen weer te geven of consistente verklaringen af te leggen.

3.3.4.6. In de bestreden beslissingen wordt verder geoordeeld dat, indien eerste verzoeker en zijn gezin werkelijk door de FARC werden geïdendeerd, de vermeende vervolgers ruimschoots de mogelijkheid zouden hebben gehad om hen te treffen. Volgens eerste verzoekers verklaringen verbleven hij en zijn moeder maandenlang op hetzelfde adres in Manrique, waar de FARC aanwezig zou zijn geweest, en zag eerste verzoeker de vermeende vervolgers er regelmatig op straat. Daarnaast zette eerste verzoeker zijn studies en werkzaamheden verder, bleef actief in een voetbalclub en verplaatste zich nog steeds met de motor. Ook de ouders bleven hun professionele activiteiten voortzetten. Volgens het CGVS werden bovendien geen bijzondere voorzorgsmaatregelen genomen. Daarbij wordt erop gewezen dat de grootmoeder van eerste verzoeker nog steeds verblijft in de ouderlijke woning in Castilla waar de vermeende vervolgers het gezin zouden hebben benaderd, zonder nadien problemen te hebben ondervonden. Om die redenen acht het

CGVS het niet aannemelijk dat eerste verzoeker daadwerkelijk een doelwit vormde van de FARC, waardoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onder druk komt te staan.

In het verzoekschrift betwisten verzoekende partijen de stelling dat zij een gemakkelijk doelwit vormden en dat de vermeende vervolgers hen, indien zij werkelijk werden geviséerd, zonder moeite hadden kunnen treffen. Volgens verzoekende partijen miskent deze redenering het afpersingspatroon van de FARC, waarbij eerst gedurende langere tijd druk wordt uitgeoefend om betalingen af te dwingen alvorens wordt overgegaan tot ontvoering of ander ernstig geweld. Daarnaast wijzen verzoekende partijen erop dat zij niet gedurende maanden op hetzelfde adres verbleven, maar herhaaldelijk verhuisden tussen verschillende wijken van Medellín om detectie te bemoeilijken en hun routines te doorbreken. Het verblijf in Manrique was slechts tijdelijk en zodra er aanwijzingen waren van observatie, werd een andere verblijfplaats gezocht.

Verder voeren verzoekende partijen aan dat het CGVS ten onrechte voorhoudt dat zij hun normale leven bleven voortzetten. De studies van eerste verzoeker werden enkel nog virtueel gevolgd en uiteindelijk stopgezet wegens de dreiging en stress. Eerste verzoeker beëindigde zijn werkzaamheden, verkocht zijn motor en nam niet langer deel aan sportactiviteiten. Ook verzoekster en tweede verzoeker namen voorzorgsmaatregelen: verzoekster werkte grotendeels van thuis uit en tweede verzoeker verbleef geregeld op of nabij werkplaatsen om risico's te beperken. Deze elementen wijzen volgens verzoekende partijen niet op het ontbreken van gevaar, maar net op het bestaan van een reële dreiging.

Ten slotte voeren verzoekende partijen in het verzoekschrift aan dat het gegeven dat de grootmoeder zonder problemen in Castilla bleef wonen, niet relevant is voor de beoordeling van hun vrees. Zij verbleef op een ander adres, werd buiten de problemen gehouden en had geen betrokkenheid bij de verblijfplaatsen of verplaatsingen van verzoekende partijen. Volgens eerste verzoeker vonden de bedreigingen en observaties uitsluitend plaats op de adressen waar het gezin zelf verbleef.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in het verzoekschrift opnieuw beperken tot het poneren van verklaringen zonder deze te staven aan de hand van objectieve elementen.

Waar ze aanvoeren dat ze meermaals verhuisden tussen verschillende wijken van Medellín en dat het verblijf in Manrique slechts tijdelijk was, stelt de Raad vast dat deze bewering geen afbreuk doet aan de vaststelling dat eerste verzoeker volgens zijn eigen verklaringen gedurende een aanzienlijke periode zijn dagdagelijkse activiteiten bleef voortzetten en zich binnenin de stad bleef verplaatsen (NPO eerste verzoeker, p. 7-8), terwijl de vermeende belagers nochtans over een ruime aanwezigheid en controle zouden beschikken. Verzoekende partijen kunnen niet aannemelijk maken waarom deze belagers niet eerder tot concrete acties zijn overgegaan.

Ook het betoog dat eerste verzoeker zijn studies slechts virtueel kon verderzetten, zijn werkzaamheden stopzette, zijn motor verkocht en niet langer sportactiviteiten beoefende, alsook dat zijn ouders bepaalde voorzorgsmaatregelen namen, vermag de motivering van verweerder niet te weerleggen. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekende partijen hun levenswijze zouden hebben aangepast, neemt dit niet weg dat zij effectief een geruime periode op hetzelfde adres in de wijk Manrique hebben verbleven en hun dagelijks leven voortzetten zonder dat de belagers hun bedreigingen hebben uitgevoerd, zo bleef eerste verzoeker in de bouw werken tot ongeveer een maand voor zijn vertrek naar België (NPO eerste verzoeker, p. 7). Verzoekster werkte inderdaad deels van thuis uit maar verklaarde dat zij gewoonlijk twee dagen thuis werkte en twee dagen op kantoor (NPO verzoekster, p. 6).

Het betoog inzake de situatie van de grootmoeder brengt evenmin belanghebbende informatie bij. Dat zij op een ander adres verbleef en niet rechtsreeks bij de problemen betrokken zou zijn geweest, neemt niet weg dat haar ongestoord verblijf in de ouderlijke woning in Castilla een bijkomend element vormt waarmee het CGVS redelijkerwijze rekening mocht houden bij de beoordeling. Het feit dat de grootmoeder zonder incidenten kon blijven wonen in dit gebouw, terwijl de beweerde vervolgers volgens verzoekende partijen actief naar het gezin op zoek waren en volgens de verklaringen van tweede verzoeker ook daar het gezin reeds problemen had (NPO tweede verzoeker, p. 5), vormt immers een element dat de plausibiliteit van de aangevoerde dreiging kan relativeren.

3.3.4.7. Verder wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt dat er vraagtekens kunnen worden gezet bij het vertrek op verschillende tijdstippen van het gezin en het laattijdige verzoek om internationale bescherming. Tweede verzoeker verliet Colombia reeds op 24 mei 2024, terwijl eerste verzoeker en verzoekster pas op 26 november 2024 volgden. Hoewel het gezin verklaart dat de vader reeds vóór de problemen een reis naar België had gepland, is het opmerkelijk dat niet werd geprobeerd om sneller gezamenlijk te vertrekken, gelet op de ernst van de vermeende doodsb bedreigingen. Daarnaast wordt benadrukt dat de vader gedurende ongeveer acht maanden in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat ook eerste verzoeker en zijn moeder na hun aankomst nog meer dan een maand wachtten alvorens op 6 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in te

dienen. Dit wijst erop dat het verkrijgen van internationale bescherming geen onmiddellijke prioriteit was en draagt bij tot de twijfels over de geloofwaardigheid van hun relaas.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat het vertrek op verschillende tijdstippen en het laatsttijdig ogenblik van het indienen van de verzoeken om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van hun nood aan bescherming. Zij stellen dat de vader reeds op 24 mei 2024 naar België reisde op basis van een vooraf geboekte reis die geen verband hield met de latere bedreigingen, terwijl verzoeker en zijn moeder wegens financiële beperkingen en de hoop op binnenlandse bescherming aanvankelijk in Colombia bleven. Toen bleek dat die bescherming uitbleef en de bedreigingen aanhielden, financierde het gezin het vertrek van eerste verzoeker en verzoekster door de verkoop van bezittingen en het aanspreken van spaargeld. Na hun aankomst in België eind november 2024 werd, op advies om als gezin samen een procedure op te starten, zo snel mogelijk werk gemaakt van een verzoek om internationale bescherming, waarbij praktische obstakels zoals de eindejaar periode, wachttijden en taalproblemen verklaren waarom de aanvraag pas op 6 januari 2025 formeel werd ingediend. Volgens verzoekende partijen toont deze gang van zaken juist de noodzaak en samenhang van hun handelen aan.

De Raad merkt op dat verweerder terecht wijst op het feit dat verzoekende partijen pas na een verblijf van respectievelijk iets meer dan zeven maanden en iets meer dan een maand in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dat zij niet gezamenlijk hun land van herkomst hebben verlaten. De Raad sluit zich erbij aan dat dit gegeven ervoor zorgt dat hun gedrag niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees, gezien van een verzoeker die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag worden verwacht dat deze in de mate van het mogelijke zo snel mogelijk vertrekt en vervolgens zijn of haar vrees zo snel mogelijk kenbaar maakt bij de asielinstanties. Dit is in casu niet het geval.

Zelfs indien wordt aangenomen dat tweede verzoeker aanvankelijk om andere redenen naar België reisde, blijft overeind dat hij na zijn aankomst gedurende iets meer dan zeven maanden in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl volgens verzoekende partijen de bedreigingen ten aanzien van het gezin in Colombia ondertussen verder aanhielden. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk waarom tweede verzoeker, indien er werkelijk sprake was van een nood aan internationale bescherming, gedurende een dergelijke periode geen stappen in die zin ondernam. Daarnaast mag deze gedraging verbazen nu werd verklaard dat zij aangiftes hebben ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten en dat deze hen hebben geadviseerd om in het buitenland asiel aan te vragen (NPO verzoekster, p. 11).

Evenmin overtuigt de verklaring voor het uitblijven van een verzoek om internationale bescherming na de aankomst van eerste verzoeker en verzoekster in België. De algemene verwijzing naar praktische moeilijkheden, de eindejaar periode, wachttijden, taalproblemen en het advies om als gezin samen een verzoek in te dienen, vermogen niet te verklaren waarom meer dan een maand werd gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

3.3.4.8. Voorts wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partijen gekenmerkt worden door een doorslaggevend aantal fundamentele tegenstrijdigheden. Zo verklaarde eerste verzoeker bij de DVZ aanvankelijk dat hij tot aan zijn vertrek steeds op hetzelfde adres in Castilla had gewoond, terwijl hij later voor het CGVS stelde dat hij in de periode vóór zijn vertrek meermaals was verhuisd om aan de FARC te ontkomen. Daarnaast zijn de verklaringen over een tweede bezoek van de vermeende vervolgers tegenstrijdig, aangezien eerste verzoeker aangaf dat zijn beide ouders daarbij aanwezig waren in juli 2024, terwijl zijn vader Colombia reeds op 24 mei 2024 had verlaten. Verder wijst het CGVS erop dat eerste verzoeker bij de DVZ twijfelde of zijn vervolgers tot de FARC dan wel het ELN behoorden, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde altijd geweten te hebben dat het om de FARC ging. Ook zijn beroep op vermoeidheid en mentale problemen tijdens het onderhoud wordt niet aanvaard, aangezien niet objectief werd aangetoond dat de gezondheidstoestand van eerste verzoeker hem verhinderde om coherente verklaringen af te leggen. Hierdoor acht het CGVS deze tegenstrijdigheden niet verschoonbaar en verder ondermijnend voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat de tegenstrijdigheden slechts schijnbaar zijn en verdwijnen wanneer rekening wordt gehouden met de feitelijke context en de verklaringscontext. Zij stellen dat de verwijzing naar het langdurige verblijf in Castilla betrekking had op de periode vóór de problemen, terwijl zij na de bedreigingen door de FARC uit veiligheidsoverwegingen meermaals verhuisden tussen verschillende wijken van Medellín, wat volgens hen juist wijst op risicobeperkend gedrag. Daarnaast benadrukken zij dat de grootmoeder niet betrokken was bij de gebeurtenissen omdat zij op een ander adres woonde, en dat eventuele verschillen in verklaringen, onder meer over het ELN of de FARC, het gevolg zijn

van afzonderlijke interviews, taal- en tolkfactoren, stress en de traumatische impact van de feiten op eerste verzoeker. Volgens hen blijft de kern van het relaas doorheen alle verklaringen consistent, namelijk dat zij na een publiek incident gedurende maanden werden afgeperst, bedreigd en geobserveerd door de FARC, waardoor zij zich genoodzaakt zagen om herhaaldelijk te verhuizen en uiteindelijk Colombia te verlaten. Zij menen voorts dat detailverschillen te wijten zijn aan gescheiden interviews, de traumatische impact van de gebeurtenissen, taal- en tolkproblemen en de mentale toestand van eerste verzoeker.

De Raad stelt vast dat waar verzoekende partijen aanvoeren dat de verklaring omtrent het langdurige verblijf in Castilla betrekking had op de periode voor de problemen en dat zij nadien meermaals zijn verhuisd, dit een postfactum verduidelijking betreft die geen steun vindt in de eerder afgelegde verklaringen zoals die zich bevinden in het administratief dossier. Dit heft de vastgestelde discrepantie niet op. Evenmin wordt een afdoende verklaring gegeven omtrent het tweede bezoek van de vermeende belagers waarbij eerste verzoeker verklaarde dat zijn beide ouders aanwezig waren, terwijl vaststaat dat zijn vader Colombia reeds maanden voordien had verlaten. Daarnaast heeft verweerder terecht opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen aangaande de woonplaatsen van het gezin voorafgaand aan het vertrek uit Colombia, over de omstandigheden en het tijdstip van de laatste confrontatie met de vermeende vervolgers, alsook over de identiteit van de groepering die hen zou hebben bedreigd. Deze inconsistenties hebben betrekking op de kern van de aangevoerde vrees en doen aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas (Verklaring DVZ eerste verzoeker, vraag 10; NPO eerste verzoeker, p. 5-6; 21-22; 17 en Vragenlijst DVZ eerste verzoeker, vraag 5).

De verwijzing naar traumatische impact van de gebeurtenissen, taal- en tolkproblemen alsook stress en de mentale toestand van eerste verzoeker wijzigen niets aan de beoordeling van verweerder. Verzoekende partijen brengen geen objectieve concrete elementen bij waaruit blijkt dat eerste verzoeker tijdens de onderhouden niet in staat was om correcte en coherente verklaringen af te leggen. In dit verband kan worden verwezen naar hetgeen supra wordt gesteld onder punt 3.3.4. 'Bijzondere procedurele noden' van dit arrest en wordt herhaald dat De Raad herhaalt dat uit geen enkel medisch stuk blijkt dat eerste verzoekers aandoening hem verhinderde of zou verhinderen om op behoorlijke wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. De voorgelegde attesten bevatten geen enkele indicatie dat hij niet in staat was vragen te begrijpen, gebeurtenissen weer te geven of consistente verklaringen af te leggen.

De Raad benadrukt dat de taak van de tolk strikt omschreven is in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet worden ondertekend. De tolken hebben er aldus geen persoonlijk belang bij om de verklaringen van verzoekers niet of niet correct weer te geven. Hoe dan ook wijzigt dit niets aan de pertinente beoordeling van verweerder, met name dat verzoekende partijen meerdere tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande kernelementen van hun vluchtrelaas. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat verzoekende partijen nergens te kennen hebben gegeven dat zij de tolk niet hebben verstaan of er vertalingsproblemen waren (NPO eerste verzoeker, p. 26; NPO verzoekster, p. 20 en NPO tweede verzoeker, p. 20). Daarnaast wijst de Raad erop dat stress en spanning tijdens interviews gelden voor elke verzoeker, nu elk verzoek om internationale bescherming gepaard gaat met een bepaalde mate van stress. Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat hun geheugen zou zijn aangetast of dat zij geen accurate informatie konden geven over eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun asielrelaas.

3.3.4.9. In de bestreden beslissingen wordt vervolgd dat de verklaringen van eerste verzoeker en zijn ouders over hun verblijfplaatsen onderling sterk verschillen en elkaar op essentiële punten tegenspreken. Volgens tweede verzoeker verhuisde het volledige gezin reeds vijf à tien dagen na het ongeval van 19 maart 2024 van Castilla naar Aranjuez, vervolgens naar Manrique en later verbleven eerste verzoeker en verzoekster in Campo Valdés. Verzoekster verklaarde daarentegen dat zij aanvankelijk alleen in Castilla bleef wonen terwijl eerste verzoeker samen met tweede verzoeker naar Manrique verhuisde, waarna zij hen later vervoegde en pas na het vertrek van tweede verzoeker, zij samen met eerste verzoeker naar Aranjuez en vervolgens naar Campo Valdés trok. Eerste verzoeker stelde dan weer dat het gezin tot juli 2024 in de ouderlijke woning in Castilla bleef wonen, dat tweede verzoeker reeds was vertrokken toen hij en zijn moeder verhuisden, en dat zij nadien kort in Aranjuez en vervolgens onafgebroken in Manrique verbleven. De verklaringen verschillen aldus wezenlijk over het tijdstip waarop de woning in Castilla werd verlaten, de volgorde van de verhuisbewegingen, de duur van de verblijven en de vraag welke gezinsleden op welke momenten samen verbleven. Aangezien deze verhuisbewegingen volgens verzoekende partijen rechtstreeks verband hielden met de beweerde vervolging, raken deze tegenstrijdigheden aan de kern van het relaas.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden over de verschillende verblijfplaatsen het gevolg zijn van een verkeerde interpretatie van hun verklaringen en geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Zij verduidelijken dat Castilla hun langdurige hoofdverblijfplaats was vóór de problemen, maar dat zij na de afpersing en bedreigingen door de FARC uit veiligheidsoverwegingen herhaaldelijk verhuisden tussen Manrique, Campo Valdés en Aranjuez om

observatie te vermijden. Verder wijzen zij erop dat de grootmoeder op een ander adres woonde en bewust buiten het conflict werd gehouden, zodat eventuele observaties en bezoeken betrekking hadden op de tijdelijke verblijfplaatsen van eerste verzoeker en zijn ouders. Volgens hen zijn eventuele verschillen tussen de verklaringen van de gezinsleden te verklaren door afzonderlijke interviews, tolk- of weergaveproblemen en de stressvolle omstandigheden, terwijl de kern van hun relaas steeds dezelfde blijft: een publiek incident gevolgd door afpersing, bedreigingen, observatie, herhaalde verplaatsingen en uiteindelijk hun vertrek uit Colombia. Bovendien wijzen zij erop dat een later bezoek van de ouders plaatsvond terwijl de vader reeds in België verbleef en eerste verzoeker zich elders verborgen hield, wat de verschillende perspectieven in de verklaringen verder verklaart.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen hiermee geen afbreuk doen aan de pertinente motieven van het CGVS. De bestreden beslissingen wijzen er immers niet louter op dat de gezinsleden verschillende verblijfplaatsen vermeldde, maar ook dat zij onderling uiteenlopende en moeilijk verenigbare verklaringen aflegden over de opeenvolging van deze verblijfplaatsen, terwijl deze volgens hun eigen relaas rechtstreeks verband hielden met de beweerde vervolgingsfeiten. Het betreft derhalve geen bijkomstig detail, maar een wezenlijk onderdeel van het asielrelaas.

Waar verzoekende partijen stellen dat de verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd, beperken zij zich tot een eigen lezing van de afgelegde verklaringen zonder concreet aan te tonen dat de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden berusten op een onjuiste lezing van hun verklaringen zoals die voorkomen in het administratief dossier. Evenmin volstaat de algemene verwijzing naar afzonderlijke onderhouden, mogelijke tolk- of weergaveproblemen en de stressvolle omstandigheden waarin de verklaringen werden afgelegd om de vastgestelde inconsistenties te verklaren. Dergelijke beweringen worden niet geconcretiseerd en vinden geen steun in objectieve elementen (NPO eerste verzoeker, p. 5 en 10; NPO verzoekster, p. 5-6; NPO tweede verzoeker, p. 19). In dit verband kan worden verwezen naar het laatste onderdeel van punt 3.3.4.8. van dit arrest.

Ook het betoog omtrent de verblijfplaats van de grootmoeder en de omstandigheid dat een later bezoek zou hebben plaatsgevonden terwijl de vader reeds in België verbleef, vermag de motivering van het CGVS niet te weerleggen. Deze uiteenzetting verklaart immers niet waarom de opeenvolgende verblijfplaatsen door de verschillende gezinsleden op uiteenlopende wijze werden beschreven.

Waar verzoekende partijen ten slotte aanvoeren dat de kern van hun relaas steeds dezelfde is gebleven, merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid van een relaas niet uitsluitend wordt beoordeeld aan de hand van de algemene strekking ervan, maar eveneens aan de hand van de coherentie en consistentie van de afgelegde verklaringen. In casu hebben de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking op een essentieel onderdeel van het relaas, met name de beweerde vluchtbewegingen die volgens verzoekende partijen het rechtstreekse gevolg vormden van de vervolging door de FARC.

3.3.4.10. Het CGVS stelt vervolgens vast dat de verklaringen van eerste verzoeker en zijn ouders over de vermeende vervolgingsfeiten op cruciale punten onderling tegenstrijdig zijn. Zo verklaart eerste verzoeker dat het ongeval van 19 maart 2024 een doelgerichte aanval was waarbij hij bewust werd geïdoleerd, terwijl verzoekster aangaf dat het gezin aanvankelijk dacht dat het om een toevallige aanrijding ging. Daarnaast lopen de verklaringen uiteen over de tussenkomst van de vader na het ongeval, de reactie op de geëiste betaling, het tijdstip waarop de vervolgers opnieuw contact opnamen en het aantal rechtstreekse confrontaties dat vervolgens plaatsvond. Volgens het CGVS slagen verzoekende partijen er hierdoor niet in een consistente en eenduidige versie van de feiten naar voren te brengen. Aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas, meent het CGVS dat zij de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsproblemen ernstig ondermijnen.

Verzoekende partijen voeren aan dat de door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden over het ongeval en de daaropvolgende gebeurtenissen niet wezenlijk zijn en verklaard kunnen worden door de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden en ook de afzonderlijke verhoren. Zij benadrukken dat het ongeval geen toevallige aanrijding was, maar het begin vormde van een georganiseerde afpersing door gewapende ouders die verhinderden dat de politie werd gecontacteerd en verklaarden dat zij zelf het gezag uitoefenden. Verschillen in verklaringen over de duur van de tussenkomst van de vader, het tijdstip van de eerste verdere bedreigingen of het aantal rechtstreekse confrontaties schrijven zij toe aan stress, verschillen in tijdsbeleving, afzonderlijke ondervragingen en uiteenlopende interpretaties van de vragen. Volgens hen blijft de kern van het relaas echter doorheen alle verklaringen consistent, namelijk dat na een publiek incident onmiddellijk geld werd geëist, gevolgd door maandenlange telefonische afpersing, observatie door “wachters”, herhaalde verhuisbewegingen binnen Medellín om detectie te vermijden en uiteindelijk het vertrek uit Colombia wegens de voortdurende bedreigingen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met deze algemene uitleg geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen van het CGVS. De aangehaalde inconsistenties hebben immers geen betrekking op toekomstige details, maar op de opeenvolging van de gebeurtenissen die volgens verzoekende partijen de aanleiding vormden voor hun beweerde vervolgingsproblemen. Zo lopen de verklaringen uiteen over de perceptie van het ongeval, de tussenkomst van de vader, de reactie op de geldvordering, het tijdstip waarop de vermeende vervolgers opnieuw contact opnamen en het aantal rechtstreekse confrontaties.

Waar verzoekende partijen benadrukken dat het ongeval geen toevallige aanrijding was, maar het begin vormde van een georganiseerde afpersing, beperken zij zich in wezen tot een herhaling van hun eerder afgelegde verklaringen. Hiermee tonen zij evenwel niet aan dat de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden onjuist of zonder belang zouden zijn.

Evenmin volstaat de algemene verwijzing naar stress, verschillen in tijdsbeleving, afzonderlijke onderhouden en uiteenlopende interpretaties van de vragen om de vastgestelde inconsistenties te verklaren. Verzoekende partijen concretiseren niet op welke wijze deze omstandigheden de specifieke tegenstrijdigheden zouden hebben veroorzaakt, noch brengen zij objectieve elementen aan waaruit blijkt dat eerste verzoeker, tweede verzoeker of verzoekster hierdoor niet in staat waren om coherente verklaringen af te leggen. Ook in dit verband kan worden verwezen naar hetgeen wordt gesteld in het laatste onderdeel onder punt 3.3.4.8. van dit arrest.

Verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissingen in concreto te weerleggen.

3.3.4.11. In zoverre verzoekende partijen betogen dat corruptie en infiltratie binnen de autoriteiten maken dat de bescherming door de staat in bepaalde wijken ontoereikend is, wat volgens hen blijkt uit het uitblijven van effectieve bescherming na hun aangifte, meent de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is voor verzoekende partijen. Zij tonen immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven verzoekende partijen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat verzoekende partijen meerdere aangiftes hebben kunnen indienen bij de Colombiaanse autoriteiten (NPO eerste verzoeker, p. 11; NPO verzoekster, p. 18; NPO tweede verzoeker, p. 19).

3.3.4.12. Waar verzoekende partijen menen dat een intern vluchtalternatief onmogelijk is, gaan zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief.

3.3.4.13. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de overige motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.15. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de aanvullende nota van verweerder d.d. 27 april 2026 (EUAA Colombia *“Country Focus”* van december 2025) in hoofde van verzoekende partijen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij. Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020. Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2025 (beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-12/2025_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_Focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het

geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad. Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld. Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoekende partijen over hun herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ' eerste verzoeker, verzoekster en tweede verzoeker d.d. 19 augustus 2025, vraag 10 en NPO eerste verzoeker, p. 5; NPO verzoekster, p. 4 en NPO tweede verzoeker, p. 4) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Medellín in het departement Antioquia worden beoordeeld, waar verzoekende partijen voor hun vertrek uit Colombia woonden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat in (groot)steden zoals Medellín geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Zij stellen in voorliggend verzoekschrift louter dat zij aanspraak maken op subsidiaire bescherming, zonder dit enigszins in concreto toe te lichten. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Bij gebrek aan gewapend conflict en willekeurig geweld in de grootstad Medellín is oud artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.5.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Evenmin maken verzoekende partijen een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

3.3.7. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen zij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 753 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET